

KAPITOLA DRUHÁ

CRANDALL AVENUE 2464
SEDMNÁCT KILOMETRŮ OD CENTRA MĚSTA

Mae, pokrevní dcera Sturtova a pokrevní sestra Rogerova, si natáhla kabát a nemohla najít kabelku. Malý ranč moc schováváček nenabízela a našla tu věc – hurá – i s klíči na pračce u dveří do garáže. No jasně. Včera večer si přinesla všechno nezbytné a ztratila nad tolika zavazadly kontrolu. Kabelka jí spadla na dlaždicovou podlahu a Mae měla jen tolik energie, aby se shýbla a zvedla ji. Odnést tu parádu značky Michael Kors do kuchyně už na ni prostě bylo moc.

Dál než k víku pračky se nedostala.

Popadla kabelku a zkontrolovala, že přetržené ucho ještě pořád drží na zavíracím špendlíku, kterým ho připevnila. Jo. Drží to. Nejspíš by se měla vydat do T. J. Maxx a koupit si náhradní kabelku, ale kdo má na to čas. Kromě toho v domácnosti její rodiny vždycky platila mantra „ani zrno nazmar“.

Ještě když byli rodiče naživu.

„Telefon. Potřebuju...“

Našla iPhone 6 v kapse džínů. Poslední kontrola? Peprák, který vždycky nosila u sebe.

Zastavila se u zadních dveří a naslouchala panujícimu tichu.

„Nebudu pryč dlouho,“ zavolala. Ticho. „Hned se vrátím.“

Další ticho.

S pocitem porážky svésila hlavu a vyklouzla do garáže. Ocelové dveře se za ní zabouchly, zamkla mědě-

nou západku klíčem a stiskla tlačítko automatického otevírání. Stropní světlo se rozsvítilo, panely se vysouvaly v kolejnicích a kousek po kousku se zjevovala studená, deštivá noc.

Její auto bylo osm let staré, Honda Civic barvy zimních mraků. Nastoupila a zachytila slabý závan nafty. Kdyby byla člověk, a ne upír, patrně by si toho nevšimla, ale tomu pachu se nedalo uniknout. Nebo co to bylo.

Skvělé. Další dobrá zpráva.

Nastartovala, zařadila rychlost, šlápla na plyn a vysunula se na příjezdovou cestu. Otec jí vždycky říkal, aby do garáže couvala a byla tak připravená pro případ, že by musela nakvap vypadnout. V případě požáru, například. Nebo útoku *bezduchých*.

Ach, to byla smutná ironie.

Zadívala se do zpětného zrcátka a čekala, až se dveře garáže zase zavřou, než zahrnula tichou ulicí doprava a vyrazila. Všichni lidé byli na noc doma, potmě zalézali, nabíjeli baterky, než se s návratem slunce budou muset vrátit do práce a do školy. Nejspíš bylo divné žít v takové blízkosti jiného živočišného druhu, ale nikdy nic jiného nepoznala.

Stejně jako krása, i podivnost je relativní pojem.

Severní cesta byla šestiproudová výpadovka do centra a z centra Caldwellu. Počkala, dokud se na ní neocitla a nepokračovala v cestě devadesátkou, než vyndala telefon a uskutečnila hovor. Zapnula si hlasitý odposlech a iPhone položila do klína. Její staré auto nemělo bluetooth a nehodlala riskovat, že by ji kvůli telefonování zastavili policajti...

„Haló? Mae?“ zazněl vetchý, kolísavý hlas. „Už jedeš?“

„Jedu.“

„Vážně bych radši, kdybys to nemusela dělat.“

„To bude dobré. Nemám strach.“

Lhát bolelo, skutečně bolelo. Jenže co jiného mohla říct?